

Příběhy stromů

z pera nejmladších autorů

Milí malí kamarádi,

nepochybujeme, že jste všichni už někdy napsali nějakou povídku nebo docela kratičkou pohádku. Ti nejodvážnější z Vás, kteří zareagovali na výzvu Moravskoslezského kraje, se pro tentokrát stali autory brožury o stromech, kterou právě držíte v ruce.

Kdo čekáte bravurní slohové práce s dechberoucími zápletkami a překvapivými konci, budete nejspíš zklamáni. Ale Vám, kteří máte rádi přírodu, knížka nabídne nejen mnohá poučení o životě stromů, ale také náměty pro debaty o tom, co o stromech už víte. Někdy totiž autoři neodkryli celou pravdu a je na Vás, abyste ji odhalili.

Kterým stromem například může být hlavní hrdina příspěvku Neposedný Albert, jestliže ho mělké kořeny nezachránily před vyrácením ve vichřici? Anebo proč u nás na významných místech zpravidla nechybí lípa?

Budete-li pozornými čtenáři, pravě odpovíte na všechny otázky v závěru knihy. A ani malinko se nenecháte zmást tím, že někdy si Vaši kamarádi - autoři pohráli s vlastní fantazií, která mívá k pravdě dost daleko.

Počtení plné poučení Vám přeje

Moravskoslezský kraj

Obsah

O Jedličce	4	Bříza Břízák	37
Neposedný Albert	4	Pohádka o stoletém dubu	40
Kouzelný strom (I.)	7	Sova stromem	43
O tlustém baobabu	8	O zlé čarodějnici královně a statečném dubu	45
Stará jabloň	8	Kouzelný strom (II.)	45
Národní strom	11	Vánoční Jakub	48
O muži, který si přál stát se stromem	12	Vrba	52
Zimní kabátek od dubu	14	O zlé bříze	55
Pohádka o starém dubu	17	Sestra tří bratrů	56
Vlašský ořech	18	Tři bratři a jedna sestra	59
Sekvojovec	21	Jaro	60
O lípě doktorce	22	Velikonoční pohádka o vrbě	62
Pohádkový strom	24	Smrk z budoucnosti	64
O hrušni, která se naučila počítat	27	O Jehličce	67
Ořešák a Zrzečka	28	O borovici	68
Tajemství staré vrby	31	Jablko moudrosti	69
Pohádka o jedličce	32	Smrk stříbrný	70
Smrk	35	Otázky pro bystré čtenáře a ještě bystřejší pozorovatele přírody	72
Povídání stromů	36		

O Jedličce

V jednom jehličnatém lese rostla jedle, která se jmenovala Jedlička. Byla půvabná, ale také smutná. Velmi ji trápilo, že její šišky rostou směrem nahoru a ne dolů, jak to má její kamarád smrk, který se jmenoval Smrček.

Jedlička se Smrčkem vyrůstali od malička vedle sebe a společně zažívali lesní dobrodružství. Například když přišla menší vichřice a rozcuchala jim větve, anebo když po sobě házeli šiškami.

Jednoho dne se domluvili, že se podívají do listnatého lesa na jiné stromy. Vydali se tam a rychle se skamarádili s dubem jménem Žaludek a bukem, který se jmenoval Bukvička. Bukvička a Žaludkovi se na Jedličce nesmírně líbilo, jak její šišky rostou směrem nahoru a ne dolů, tak jak to mají ostatní stromy.

Jedličce jejich obdiv dělal dobře a uvědomila si, že není žádný důvod závidět Smrčkovi, když ona je tak výjimečná.

Kamarádství těchto stromů bylo veliké, a proto se časem rozhodli, že budou všichni žít ve smíšeném lese.

Kateřina Kunstovná, 10 let

Neposedný Albert

Za sedmi sty horami a sedmi sty řekami bylo jedno malé město, kde žil strom jménem Albert. A ten Albert se pořád nakláněl, aby viděl, co dělají lidé. Vedle Alberta stál velice moudrý dub Karel. A ten mu stále říkal: „Alberte, nevykláněj se tak! Jednou přijde silný vítr a ty spadneš.“ Ale Albert vždycky jen odpověděl: „No jo.“ A zase se dále nakláněl.

Jednou ale přišla velká vichřice a Albert spadl. Pak přijeli dělníci a začali si Alberta měřit. Jeden z nich řekl: „Zítra ho rozřezeme.“ Pak odjeli pryč.

Albert začal plakat a prosit Karla, aby mu pomohl. Ten na to: „Já ti říkal, ať se nenakláníš“. „Já vím,“ odpověděl Albert. Přesto mu Karel podal svoje větve, aby se mohl chytit. Albert se za ně chytil a Karel ho vytáhl až nahoru.

Příštího dne přijeli dělníci a tuze se divili, kde je ten spadlý strom. A když ho nenašli, jeli zpátky domů.

„Děkuji ti moc, Karle, zachránil jsi mi život,“ řekl Albert. Už nikdy se nenakláněl a s Karlem jsou tam dodnes.

Maxim Ježek, 10 let

Kouzelný strom (I.)

Byl jednou jeden zahradník a ten zasadil v parku strom. Byla to lípa a stála v parku přímo uprostřed. Strom rychle rostl a často se pod ním scházeli lidé a povídali si. Každý, kdo pod ten strom přišel, hned měl dobrou náladu, a proto se mu začalo říkat kouzelný strom.

Strom byl pořád krásně zdravý, až jednoho dne strom museli pokácet, protože se tudy měla stavět cesta.

Dřevo z kouzelné lípy si vyhlédl jeden zkušený houslař, který z něj udělal housle. Vždy, když na ty housle někdo hrál, tak zase měli všichni posluchači dobrou náladu. Housle se dědily přes generace a pořád ještě existují a probouzejí v lidech dobrou náladu.

Jolana Pražáková, 10 let

O tlustém baobabu

Na dalekém Madagaskaru žil jeden baobab. Žil v krásném slunném prostředí a velice se mu dařilo. Čerpal živiny z úrodné půdy. Ale všichni se mu smáli, že je tlustý. Byl z toho moc smutný.

Jeden den onemocněla všechna zvířata a lidé kolem. Nemohli najít lék. Baobab viděl, jak jsou všichni smutní, tak na ně jeden den zavolał:

„Nasbírejte si moje listy a oloupejte si moji kůru. Ve všem je hodně vitamínů a lék, který vás všechny uzdraví. Uvařte si čaj a uvidíte, co se stane.“

Jak baobab řekl, tak všichni udělali. Na druhý den byli všichni zdraví. Baobab znovu obrostl kůrou a listím, ale už nikdy nebyl smutný, protože mu všichni děkovali za pomoc a také se mu už nikdy neposmívali, že je tlustý.

Matěj Holec, 10 let

Stará jabloň

Byla jednou jedna jabloň. Ta jabloň nebyla jen tak obyčejná jako každý starý strom, nebyla mrzutá, byla totiž velmi přátelská. To jí zůstalo už od malička.

V jejím kmeni bydleli malí broučci, kteří hodně často chodili na výpravu pro zásoby na zimu. Vždy přes léto jedli jablka z jabloně, ale na zimu jabloň už jablka neměla, proto si museli nasbírat zásoby.

Jednoho dne, když šli broučci pro zásoby, jeden povídá: „Mohli bychom si vzít pár květin, abychom z jejich listů udělali postele nebo deky.“ Tak taky udělali.

Najednou uslyšeli někoho bzučet. Král broučků zakřičel: „Jsme napadeni vosami!“ Všichni začali panikařit a rozběhli se do všech stran. Král zavelel: „Musíme se schovat do naší jabloně!“ A všichni se běželi schovat.

Vosy ale snědly z jabloně všechna jablka. Broučci se jabloni mockrát omlouvali, ale té bylo úplně jedno, jestli má, nebo nemá jablka. Za chvíli totiž měla přijít zima.

A tak všechny brouky zachránil jeden strom, a to je jabloň.

Nella Kuchyňková, 10 let

Národní strom

V jednom parku byl strom. Nebyl to ledajaký strom, byl to náš národní strom: lípa. Byl to velmi hodný a slušný strom.

Nejednou přišla k lípě paní veverka. Vždy ji slušně pozdravila a nachystala jí pohoštění. Pokaždé u této příležitosti poprosila pana lískového keře, ať jí dá několik oříšků. Paní veverka i s ostatními zvířátky byla přesvědčena, že je to ten nejhodnější strom, který znají. Ostatní stromy v parku však byly jiného názoru. Lípa je národní strom. Proto si ostatní stromy myslely, že je nafoukaná a sebestředná.

Jednoho slunečného dne přišli do parku lidé, kteří měli nápadné oblečení a na hlavách legrační oranžové helmy. Měřili každý strom kolem dokola a píchali do něj zvláštní tyčinkou. Nakonec označili barevným sprejem nejstarší strom v parku, kterým byl dub Toník, velmi moudrý a uznávaný strom mezi všemi.

Když lidé procházeli kolem lípy, zaslechla, jak se radí o tom, kdy dub posekají. Byl podle nich starý a ztrouchnivělý a mohl kdykoliv na někoho spadnout, třeba i na dítě.

Chudák dub Toník! Co teď bude dělat? Lípa přemýšlela celou noc a celý den, jak kamaráda zachránit. Ráno ji napadla

jediná možnost, jak zabránit posekání dubu. Přestala přijímat živiny z kořenů. Den ze dne usychala a usychala.

Jednoho odpoledne lidé přijeli s motorovou pilou a velkým nákladním autem. Užuž chtěli posekat dub, ale vtom si všimli uschlé a rozkývané lípy a usoudili, že posekají raději tu.

Tak byl dub zachráněn a ostatní stromy konečně pochopily, jaká doopravdy byla lípa. Laskavá a moudrá.

Johana Uhrová, 10 let

O muži, který si přál stát se stromem

Žil kdysi dávno jeden muž jménem Josef. Už od dětství hodně cestoval a se svými rodiči poznal celý svět. Když mu bylo 20 let, nejednou si připadal, že již všechno viděl a zažil. Lidé ho nudili, věci mu připadaly všední a ošklivé, měl pocit, že už ho nic hezkého nečeká, a velice se proto trápil. Zatoužil proměnit se ve strom.

Jednou za úplňku šel parkem a náhle mu nohy vrostly do trávy a skutečně se stal stromem, ztepilým javorem. Lidská duše mu ale zůstala. Od té doby byl spokojený a nic mu nechybělo. V jeho větvích hnízdili ptáčci zpěváčci, kolem poletovali čmeláčci, včelky, motýli a za noci pak svatojánští broučci. Tak plynul rok za rokem a Josef-javor zažíval nekonečné blaho a štěstí. Až jednou ...

... prošla kolem javoru přehádná dívka. Mladá, s krásnými dlouhými nazlátlými vlasy a modrýma očima jako studánky. Smála se a prozpěvovala si a Josef se do ní zamiloval natolik, že zatoužil opět stát se člověkem. To ale nebylo tak jednoduché.

Dívka se jmenovala Marie. Chodila do parku často, sedávala na lavičce a pod javorem-Josefem si za letních odpolední četla básně. Josef se jí pokoušel alespoň zlehka dotknout svými větvemi, ale ať dělal, co dělal, bylo to marné. Snažil se na ni promluvit, ale neměl ústa, a šumění listů Marie nerozuměla.

Josef-javor s lidským srdcem byl zoufalý. Teprve tehdy pochopil, jak nerozumné bylo jeho přání stát se stromem. Pociťoval to, co za života mezi lidmi nikdy nepoznal: lásku. A protože své city milované Marii nemohl projevit, začal žalem schnout.

Za několik dní Marie přišla znovu a všimla si, že její oblíbený javor usychá. Začala ho zalévat, něžně se dotýkala jeho listů a větví a chodila za ním do parku každíčký den. Plynul týden za týdnem a ona si všimla, jak je jí vedle javoru dobře, že se právě vedle něj cítí v bezpečí. Pochopila, že to není opravdový strom. Josef byl rád, že se o něj stará, ale trápil se láskou a pořád si přál stát se znovu člověkem.

Když měsíc dorostl opět do úplňku, vyslovila Marie přání, aby se její javor stal člověkem. Josef znovu nabyl lidskou podobu. Zamilovali se do sebe na první pohled a za měsíc byla slavná svatba.

Od té doby žil Josef se svou ženou šťastně a spokojeně a byl přece jen rád, že je tím, kým je: člověkem.

Jan Psík, 12 let

Zimní kabátek od dubu

Nastalo období podzimu, kdy se celá příroda začíná připravovat na zimu. Nejinak tomu bylo v našem lese. Ježci, veverky, jezevci, lišky a další zvířátka z lesa se starali o zásoby na zimu. Také stromy postupně měnily barvu listů a začaly pomalu opadávat.

Náš les je smíšený. Je tu řada břízek, olší, jasanů, buků, smrků, modřínů a borovic, ale také dubů. Některé stromy na zimu opadávají, některým zůstávají suché listy a své celoroční kabátky jen nechají pocukrovat sněhem.

V lese to někdy chodí jako u lidí. Stromy a zvířátka si mezi sebou povídají, šeptají a promlouvají k sobě. Jako tomu bylo loni na podzim, když jsem šla s maminkou a tatínkem na procházku a zaslechla jsem, jak olše říká bříze: „Jé, ty máš ale hezké černobílé šaty! Ty by se mi také líbily, já po celý rok chodím pořád stejně oblečená, jsem skoro stejná

jako jasan nebo habr. Na zimu opadám a zebou mě ruce od sněhu.“

Bříza na to: „Ale já jsem v těch šatech tak vidět, že se v lese neschovám, a všichni mě hned poznají, berou si mé dřevo, kůru a mnohdy i mízu, i přesto, že je to zakázané.“

Do toho se přidal buk: „Holky, víte o tom, že smrku, jedli a borovici je úplně jedno, že bude zima? Vůbec se na zimu nemusí chystat. To jen my tady pracně shazujeme listy a spěcháme, ať to do zimy stihneme.“

Vyprávění uslyšela jedna stará jedle, která byla od poslední zimy uražená a s nikým se nebavila. Bylo to proto, že si jí už ani nevybrali lidé jako vánoční stromeček. Byla totiž celá pokřivená a prožraná od kůrovce. Celý rok se s nikým nebavila a nikdo ani s ní. Využila možnosti se zapojit do rozhovoru, nevěděla, jak to nejlépe udělat, aby si jí ostatní všimli, a tak schválně řekla: „Víte vy o tom, vy chytráci, že tady máme mezi sebou strom, který se přes rok pyšní statným kmenem, pevnými větvemi, silnými tvarovanými listy, žaludy, pro které ho má ráda půlka lesa, a hlavně kabátkem, který neopadá zcela? Podle mě to není pravý strom, na zimu mu zůstávají suché listy.“

„Co to tady máme za strom? Buď má zimní kabátek, anebo nemá! Fuj, suché listí,“ vykřikla dotčeně olše, která ještě pořád myslela na to, že sama nemá tak pěkné šaty jako bříza.

Buk se přidal k ostatním: „No, dámy, to se nedá se mnou srovnat, já mám také pevný kmen, lesklé listy, moje bukvice jsou tak lahodné, že je jedí i lidé, natož zvířata v lese, a na zimu kabátek pěkně sundávám, tak jak to má být dle lesního zákona. Není lepšího stromu, než jsem já.“

„Prosím tě, nevytahuj se tady,“ řekl smrček. „A vy, paní jedle, v čem vám ten dub tak vadí? Že je jiný než ostatní? Ať je. Tak to má být. Svět je plný růzností a budme za tu jeho pestrost rádi.“

A já jsem si pak cestou domů říkala, že ty stromy měly stejné vlastnosti, jako mívají lidé.

Adélka Nováková, 10 let

Pohádka o starém dubu

Naše babička bydlí na vesnici. Já i moje sestra tam jezdíme často a rády. Nedaleko se nachází les, kam chodíme i s dědou na procházky, a někdy se nám podaří nasbírat i pár hřibů.

Les je to velmi krásný, plný různorodých stromů. Roste tam i starý dub. V jeho okolí jsou i mladé duby, které jsou blízko sebe a tvoří dubový háj.

Starý dub byl smutný, že je tam tak sám, že má už velmi vysoký věk. Jeho kmen byl plný puklin, prasklin a vypouklin. Mladé duby měly sice tenký kmen, ale měly krásnou a neporušenou kůru. A starý dub si myslel, že je k ničemu. Občas se mu zdálo, jak se mladé duby nakláněly ve větru a větve plné listů jim plály, jako by se mu vysmívaly, že je už starý, nepotřebný a neohebný. Jako by mu chtěly říci, že by ho měli lesníci již pokácet.

Mně se ten starý dub velmi líbil a měla jsem ten strom moc ráda.

Jednoho dne přišel déšť a silný vítr, taková vichřice, která odnášela střechy, strhávala s sebou ploty, vyvracela stromy i s kořeny a lámala jim větve. Byla jsem zvědavá, co se stalo s mým oblíbeným starým dubem. Jestli má polámané větve, nebo jestli byl natolik starý, slabý a ztrouchnivělý, že tuto přírodní kalamitu nepřežil. Požádala jsem dědu a babičku, zdali by se mnou do lesa nezašli.

Vydali jsme se tam společně. Cesta to nebyla náročná, ale podívaná to byla nepěkná. Všude plno polámaných větví, odpadků, vyvrácených stromů. Když jsme dorazili na místo, kde stával starý dub, stále tam byl. Chybělo mu sice pár větví, ale kořeny měl silné a hluboko v zemi. A to ho zachránilo. Mladé duby již takové štěstí neměly. Z celého dubového háje přežil přírodní kalamitu jen jediný doubek. A starý dub si uvědomil svou pošetilost.

Od té události byl starý dub šťastný, spokojený a plný zeleného listí a plodů. A vzhledem k jeho stáří mu ochránci přírody dali tabulku s nápisem CHRÁNĚNÝ STROM.

Byla jsem velmi šťastná, když jsem viděla spokojenost starého dubu. A že jeho stáří, které pokládal za nevýhodné, bylo ohodnoceno.

Valentýna Králová, 10 let

Vlašský ořech

Jedna rodina z Ostravy jezdila pravidelně na svou chatu do malé vesničky v Jeseníkách. Domeček to nebyl velký, ale bylo na něm stále co opravovat a vylepšovat. Tatínek kutil rád, maminka se starala o vaření a úklid a děti si hrávaly na zahradě.

Zahrada byla na rozdíl od domečku dost velká, se spoustou ovocných a okrasných stromů. Rostla tady planá třešeň, několik jabloní, švestka a vlašský ořech.

Třešeň každé jaro krásně vykvetla, později byla obsypaná třešinkami, na které se slétali ptáčci z celého okolí. Také jabloně i švestka byly každý rok ověšené plody. Jen vlašský ořech ne. Každý rok nic ...

Tatínek s maminkou se jednoho roku dohodli, že ořech pokácejí, protože stíní a na podzim z něj opadá hromada těžkého listí, které se špatně shrabává. A co se nestalo?

Celá rodina seděla navečer v altánku vedle ořechu, když se najednou objevila tmavě hnědá veverka, vyběhla na ořech, chvíli poskakovala v koruně a po chvílce seskočila dolů s něčím kulatým v tlamičce. Byl to ještě nedozrálý vlašský ořech ve slupce.

Zlodějka! Tak už víme, jak je to s ořechem. Protože máme rádi zvířátka, strom nepokácíme, ale necháme ho pro veverky, aby si mohly chodit na ořechy jako do supermarketu.

Kateřina Hynčicová, 10 let

Sekvojovec

Byla jednou jedna zahrada a v té zahradě rostlo hodně stromů, skoro jako v lese. Byl tam také největší strom – sekvojovec. Ten si pořád myslel, že je králem zahrady. Každé ráno, hned jak vstal, tak řval: „Jak to, že mě ještě nikdo nezalil?!“ A večer zase křičel: „Proč mi nikdo nezpívá ukolébavky?!“ A když mu ostatní stromy začaly zpívat, tak zase řval: „Falešně, falešně!“ A tak se to opakovalo každý den.

Jednoho dne, když opět hlásal, že ho má někdo zalít, ostatní stromy křičely: „Neboj, v noci tě zalije déšť!“ Ale sekvojovec jim nevěřil a řekl: „Myslíte si, že mě napálíte, ale já vám nevěřím!“ Jen to dořekl, začalo pršet a zakrátko lilo jako z konve. Po chvíli bylo vidět i blesky, byla to bouřka. Sekvojovec se vytahoval, aby na ostatní moc vody nezbylo, ale i při tom stále řval: „Tohle není žádný pořádný déšť, je to jen bouřka. Takový hloupý vtip, hahaha!“

V ten moment ho však trefil blesk a z velkého sekvojovce zůstal jen malý strom, který od té doby nerostl do výšky, ale do šířky. Styděl se, že je tlustý, a řekl mírným hlasem: „Byl jsem hloupý, že jsem si myslel, že jsem král. Promiňte mi to, prosím.“ A ostatní stromy zašuměly: „Odpustíme ti to.“

„Také nám vůbec nevadí, že jsi tlustý, protože jsi huňatý,“ libovala si zvířátka.

Od té doby už se sekvojovec nikdy nepovyšoval a měli ho všichni rádi. Nejvíce ho však milovaly děti, protože když ho chtěly obejmout, muselo jich být alespoň pět.

Adéla Pauková, 10 let

O lípě doktorce

Bylo nebylo, v jednom krásném parku na okraji města rostla lípa. Měla však problém se svými větvíčkami. Byla málo košatá a všechny ostatní stromy, ba i dokonce keře se jí proto posmívaly. Lípa proto byla moc smutná, ale měla dobré srdce, a zvířátka jí proto měla moc ráda. Celé dny, protože neměla žádné kamarády mezi stromy, si četla různé knížky, které jí zvířátka nosila.

Čas plynul a lípa rostla. Jednoho krásného dne k ní přiletěl holoubek a stěžoval si, že je nemocný a bolí ho zobáček. Lípa, protože byla sečtělá, mu poradila, aby si z ní natrhal pár lipových květů a uvařil z nich čaj. Holoubek si natrhal pár květů do zobáčku a letěl s nimi domů. Za pár dnů byl zdravý a letěl lípě poděkovat.

O pár dnů později za hodnou lípou přiběhla skupinka veverek a prosily lípu o radu. Že prý jedna veverka je nemocná a ztrácí srst. Bojí se vyjít ze svého domečku, aby se jí nikdo nesmál. Lípa se zamyslela a poradila jim, ať si z ní ulomí kousek kůry a dají ho nemocné veverce. Ta za pár dnů běhala zdravá s ostatními venku. Tak se brzy v parku rozkřiklo, jak je lípa chytrá a hodná, a zvířátka za ní chodila stále častěji pro radu, jak se uzdravit.

Jednou v noci vzbudila lípu kmotřička sova. Byla nemocná a měla vysokou teplotu. Lípa jí podala pár svých listů, aby se uzdravila. Další den ráno za lípou přilezl šneček, že ho bolí břicho. Plazil se za lípou pro radu celý týden. Lípa hned věděla, že by potřeboval její květy, aby se uzdravil. Zatřásla proto větvemi a podala nemocnému šnečkovi několik z nich.

Ostatní stromy i keře si začaly všimnout, že lípa začíná košatět, a přestaly se jí posmívat. A víte, proč jí tak najednou začaly růst nové větvíčky? Vždy když pomohla nějakému zvířátku a udělala dobrý skutek, narostla jí nová větvíčka.

Od té doby, co začala léčit druhé, je lípa nejkrásnější a nejkošatější strom v celém parku a ostatní stromy se jí už neposmívají. A jestli neuschla, tak tam stojí dodnes.

Jan Plaček, 10 let

Pohádkový strom

V jednom lese je jeden strom bez větví. Jmenuje se Smrčík. Je velmi malý a slabý, ale rozhodně není bojácný. Právě naopak – je velmi nebojácný. Jednoho dne se mu jakýsi strom posmíval, že je malý a slabý. Ale Smrčík odvážně řekl:

„Jdi ode mě pryč, slyšíš?!“

„Ne,“ odsekl mu drze Dubín a rozpráhl se na něj větví.

Vtom se tam objevil třetí nejsilnější strom světa, odstrčil Smrčíka za sebe a bojoval s Dubínem. Dubín byl poražen a ztratil několik listů. Třetí nejsilnější strom světa pravil:

„Jmenuji se Javoříčák.“

Když se seznámili, Javoříčák pozval Smrčíka do zápasnického klubu, a protože Smrčík neměl ani rodinu, ani přátele, šel ochotně a rád se svým zachráncem a novým přítelem. Javoříčák vzal nejprve Smrčíka k sobě domů. Povšiml si, že Smrčíkovu kůru obtěžuje lýkožrout. Požádal doktora Datla, aby žravé larvy Smrčíkovi zpod kůry vykloval.

Druhý den spolu navštívili slíbený zápasnický klub U Sokolího stromečku. Byla tu spousta stromů, které trénovaly boj stromu proti stromu. Ve dveřích se objevil také Osičák, jenž sem chodil jen občas, ale nikdo ho tu příliš nevítal. Javoříčák si hned pomyslel, že příchozí zase provede nějakou nepřijemnost.

„Jé, odkdypak tady prodáváte košťata?“ poznamenal uštěpačně na adresu Smrčíka, jakmile jej zahlédl.

Smrčíkovi sice už rašily dvě nové větvičky, ale byly ještě měkoučké, nic pro boj. Krom toho Javoříčák ani stálí členové klubu nestáli o nějaký rozruch, a tak Smrčíkův přítel jen mrkl sukem na svého chráněnce a oba spolu zmizeli ve dveřích klubové kanceláře.

Za stolem seděl tmavě zelený košatý strom. Byl to první nejsilnější strom celého světa. Představili se.

„Vítej v našem klubu, mladý stromku!“ zašuměl hluboce Břízák. „Věřím, že brzy doplníš naše řady a staneš se stromem ochráncem.“

Cestou domů potkali Osičáka a jeho trenéra. Osičák vyzýval Smrčíka na zápas. Javoříčák za svého žáka odpověděl, že výzvu přijímají. Doma řekl Javoříčák pobledlému Smrčíkovi:

„Je na čase, milý stromku, abys uměl ubránit sám sebe. Naučím tě to.“

Javoříčák trénoval Smrčíka denně kromě neděle. Hlídal, aby se nepřepínal, dobře jedl a odpočíval. Každý den si spolu dlouho hověli na sluníčku a prováděli fotosyntézu. Smrčík vzkvétal, brzy mu narostly nové silné větve. Cítil se silnější.

Konečně nastal slavný den, kdy měl Smrčík porovnat a otestovat své síly. Osičák už se celý chvěl nedočkavostí, inu jako osika. Stromy se do sebe opřely větvemi, dřevo zaskřípalo. Listí a jehlice lítaly kolem. Členové zápasnického klubu výskali a fandili hned jednomu, hned druhému stromovému zápasníkovi.

Užž to vypadalo, že Osičák zvítězí, když vtom Smrčík obratně uhnul kmínkem do strany, soupeř se svalil jako špalek a zlomil si svou nafoukanou větvičku. Ó, ten plakal!

První i druhý nejsilnější strom světa hlasitě šustily listím a provolávaly vítězi slávu. (Druhý nejsilnější strom světa, Vrbák, přijel na tu slávu dokonce až ze zahraničí!)

Javoříčák ronil svou jantarovou mízu a plácal svého mladého svěřence po vrcholku. Měl z něj ohromnou radost.

A od té doby je Smrčík navždy stromem ochráncem a členem zápasnického klubu.

O hrušni, která se naučila počítat

Byly jednou v jednom parku dva stromy – jabloň a hrušeň. Obě byly dobré kamarádky.

Jeden den si jabloň nahromadila jablka, která jí spadla, aby se s hrušní mohly rozdělit a sníst je. Jablek bylo sedm. Hrušeň neuměla dělit, takže nedokázala rozdělit jablka spravedlivě. Jabloň dělit uměla, takže vysvětlila hrušni, jak na to:

„Nejdřív musíš zjistit, kolik máš jablek. Těch máme sedm. Potom musíš vědět, kolika stromům jablka rozdělješ. A ty rozdělješ jablka dvěma stromům. Takže máš čísla sedm a dva. Kolikrát se vejde dvojka do sedmičky?“

Hrušeň odpověděla, že se dvojka vejde do sedmi třikrát.

„Ano,“ řekla jabloň, „takže každá z nás dostane tři jablka. Zbylo nám jedno jablko a to si vezmi ty, protože jsi dokázala spočítat příklad.“ Hned nato dodala: „A co když máme deset jablek a je nás pět stromů – jak to spravedlivě rozdělíme?“

Hrušeň je velice zapomnětlivá, a tak už stihla zapomenout postup, jak správně dělit. Jabloň se zasmála a postup hrušni ochotně zopakovala. Když se na to hrušeň zeptá potřetí, tak se jabloň rozzuří. Tak jí to jabloň napsala na malý lísteček, aby si vzpomněla, jak postupovat.

Konečně po týdnu si hrušeň postup dělení zapamatovala, aniž by se podívala na lísteček. Dnes hrušeň pomáhá ostatním stromům, jak správně rozdělit plody, které na nich rostou.

Míša Duong, 10 let

Ořešák a Zrzečka

Uprostřed jehličnatého lesa rostl veliký strom jménem Ořešák. Byl úplně jiný než všechny stromy okolo. Jeho větve byly široké a silné a mnoho ptáčků si na něm stavělo hnízda.

Nejvěrnější kamarádkou starého Ořešáku byla veverka Zrzečka. Ta si na něm a pod ním skotačila a každý rok se těšila na podzim, kdy na Ořešáku dozrály oříšky, které měla tak moc ráda.

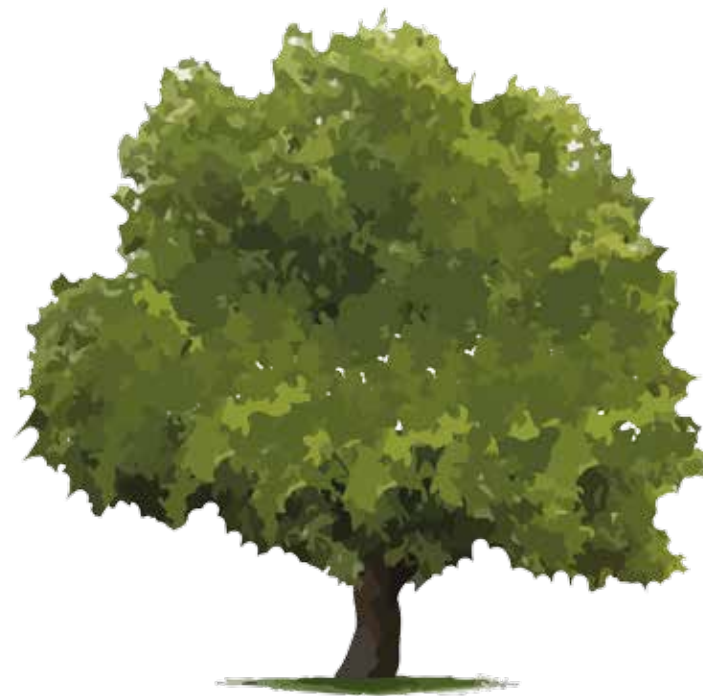
Jednoho dne přišel k Ořešáku člověk, který na něj přivázal červenou stuhu. Zrzečka se toho moc polekala, protože to znamenalo, že strom má být pokácen. Hned vyrazila do lesa za ostatními zvířátky, kde jim o plánu pokácet Ořešák řekla. Hlavně ptáčci z toho byli moc smutní, protože se na Ořešáku pravidelně scházeli, stavěli si na něm hnízda a měli tady svá malá ptáčátka.

I ostatní obyvatelé lesa měli Ořešák moc rádi, odpočívali pod jeho velkými větvemi a na podzim si pochutnávali na jeho sladkých oříscích. Nechtěli se s jeho pokácením smířit, a tak se domluvili, že se vydají Ořešák společně bránit. Všichni ptáčci se usídlili na jeho větvích a ostatní zvířátka spolu se Zrzečkou pod ním.

Když dorazili dělníci, kteří měli strom pokácet, tak kolem nich začali všichni ptáčci divoce lítat a zpívat. Ostatní zvířátka spolu s veveruškou Zrzečkou začala běhat okolo Ořešáku a křičela na dělníky, ať jim starý Ořešák nechají. Dělníci byli ze zvířátek moc překvapeni, neuvědomili si, jak je Ořešák pro zvířátka v lese důležitý. Uznali, že jeho pokácení by nebylo pro obyvatele lesa dobré, takže si sbalili své nářadí a odjeli zase pryč.

Zvířátka byla moc a moc ráda, že starý Ořešák ubránili. Ptáčci si na něm zase vesele poskakovali a prozpěvovali, veveruška Zrzečka se těšila na sladoučké oříšky a ostatní zvířátka také.

Jonáš Bordovský, 10 let

Tajemství staré vrby

Kdysi dávno stál na našem území hrad, který se nazýval Libešín, a kousek od něj krásná košatá vrba. Ten hrad lidé už dávno zbořili, ale vrba tam stojí dodnes. Není nijak významná, ale já jí mám moc ráda. Asi se ptáte proč.

Podle pověsti tu zabili mladou, nevinou, ale velmi krásnou a chytrou dívku z ostravského rodu, která se zamilovala do milého prince z rodu Pražanů. Ostravané proti Pražanům vedli mnoho válek, a proto dívku lidé začali nenávidět. Musela od nich snášet různá příkoří, až jí nakonec řekli, že má jít k soudu, který vynesl rozsudek smrti za zakázanou lásku k princovi ze znepráteného rodu, což se kdysi nesmělo.

Dívka si měla vybrat strom, u kterého zemře. Dali jí čas do rána. Tak šla k vrbě, kterou si vybrala, a řekla: „Tento strom jsem si vybrala, protože tady jsem se stýkala s člověkem, kterého nadevše miluji, a kvůli lásce k němu umřu.“

Jednoho krásného letního večera jsem se šla projít. Půjdu ke svému oblíbenému místu, které se nachází na louce blízko Svinovských tůň v Ostravě. Louka je ohraničená z jedné strany krásnými mladými i starými stromy a z druhé rybníkem, ve kterém plavou ryby. Sedám si na zem na voňavou hebkou trávu. Opřu se o mohutnou košatou starou vrbu podobnou shrbené stařence a přemýšlím. Náhle uslyším hlas! Hlas mluví přímo ke mně!

„Eliško, její konec byl smutný a zároveň šťastný. Dívka hodně plakala. Nechácala nenávisť mezi rody pražským a ostravským. Vše jí připadalo ubohé a směšné. Petr už nebyl mezi živými. I jeho zabila nenávisť. Těšila se, že se s ním opět setká v ráji.“

A vrba pokračuje ve svém vyprávění: „Kat přehodil přes moji nejsilnější větev smyčku a nasadil ji na krk mladé dívky. A já, tehdy mladá vrba, jsem zaslechla její poslední slova: Petře, Petře, miluji tě a vždy tě milovat budu! To bylo naposlé, kdy jsem ji viděla, ale vím, že šla do nebe a setkala se se svým vyvoleným,“ ukončila své vyprávění stará vrba, která nesla nejeden příběh lásky jak se smutným, tak se šťastným koncem.

A já jsem už nikdy neslyšela vrbu vyprávět.

Eliška Znebejánková, 14 let

Pohádka o jedličce

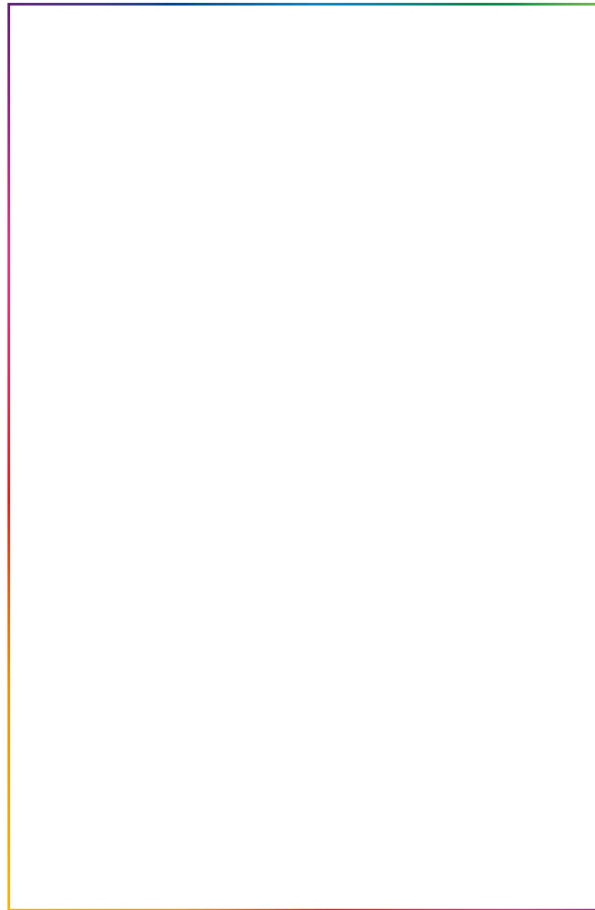
Jsem krásná stříbrná jedle a je mi 25 let. Nejprve jsem byla malé semínko, které vzklíčilo a pomalu rostlo. Jako malou rostlinku mě zasadili do lesní školky, mého prvního domova. Moc se mi tam líbilo. Lidé se o nás dobře starali a já si každý den povídala se sestřičkami jedličkami a bratříčky smrčky. Kolem školky na pasece se pásli jeleni, srny i jejich děti. Denně mezi námi hopsali zajáci, trávou se plazily užovky a ještěrky. V korunách okolních stromů pobíhaly veverka a zpívali ptáci. V létě bylo slyšet datla a kukačku.

Ve školce jsem prožila šest let. I když jsem věděla, že jednoho dne odejdu, nebyla jsem na odchod připravena. Na jaře šestého roku přiběhl do školky zajíček a říká: „Už jedou a některé z vás odvezou.“ Moc jsem se bála. Přijel traktor a z něho vystoupili dva muži s lopatami. Prošli školkou a červeným provázkem označili jen pěkně rostlé stromky. Mezi nimi jsem byla i já. Celkem nás bylo třicet smrčků a jedliček, které vyryli a odvezli do zahradnictví. Tam si mě a čtyři bratry smrčky koupili starší manželé a odvezli k sobě domů.

Zasadili nás na zahradě jako skupinku a mne dali doprostřed. Původně jsem se totiž moc bála, že budu stát někde sama. A to je tedy můj druhý domov. Už jsme tady devatenáct let. Ráda vzpomínám na všechny ty uplynulé roky. Byly krásné a mé bydliště – zahrada je vždy od jara do podzimu plná květin a kvetoucích keřů. Poslouchám zpěv ptáků, pozoruji včelky a čmeláky, jak létají z květu na květ. Večer, když vše ztichne a kolem je tma, pozoruji oblohu. Několikrát jsem viděla padat hvězdu a stejně jako lidé i já si něco přeji. Vždy si ale přeji to stejné, abych ještě dlouho byla krásným stromem. Ráda poslouchám, co si dospělí i děti povídají, když odpočívají v zahradě. Všichni jsou milí, hodní a neničí nás.

Nejraději však mám, když si Bára, třináctiletá vnučka majitelů zahrady sedne do trávy ke mně a čte nahlas pohádky a hlavně příběhy o koních. Ty o koních přímo zbožňuji. Dokonce mi přivedla ukázat černého poníka jménem Katty. Bára mi čte od svých osmi let a já za tu dobu porozuměla lidské řeči. Také mi vypráví o škole, o svých spolužácích a dětských láskách. Dává i otázky, na které se snažím odpovídat pomocí větru.

I když je léto, těším se na prosinec, a to na Vánoce. Už deset let mne zdobí barevnými elektrickými žárovkami a večer, když je tma, se žárovčky rozsvítí a já zářím po celou noc až do rána. Mám krásný život, všichni mě mají rádi a moc si přeji, aby to trvalo ještě dlouho.

Veronika Římanová, 14 let

Smrk

Byl jednou jeden smrk. Nebyl to však ledajaký strom. Byl to ten nejvyšší, nejsilnější a nejkrásnější smrk v okolí. Stál na zahrádce, na paloučku ve vysoké zelené trávě u horského potůčku. Ani potůček nebyl obyčejný. Tak třpytivý potok s tak čistou vodou byl jenom on.

Jednou v létě se zabydlely v dutině stromu tři veverky – Zrzka, Copka a Pizizubka. A o nějakou dobu později byl smrk obsazen spoustou jiných druhů zvířátek. Datel se strakapoudem si vyklouvali do kmene domeček, sýkorky se zabydlovaly v ptačí budce, puščík si stavěl hnízdo vysoko ve větvích, ježek si pod kořeny našel úkryt, a dokonce i kuna si našla na stromě útočiště. Bohužel se pod kůrou zabydlel i tesařík, ale to ještě nikdo nevěděl. I v potoku to žilo. Byla tam spousta živočichů a hlavně pstruhů. Kolik těch tam bylo!

Strom a všichni kolem byli plní života, ale léto se chýlilo ke konci. Na ovocných stromech dozrávala pozdní jablka, tři veverky vyrazily na lískové ořechy a pečlivě si je ukládaly kolem dřevěného plotu. Nějak věděly, že až napadne sníh, najdou je podle plotových tyček. Lidé othrali jablka a uložili je do bedniček ve sklepě.

Dny se stávaly kratší a kratší. Pak opadalo listí ze stromů a přihnál se severní vítr. Prohnal se lesem i loukou a zmizel. Jednoho rána napadl první sníh a pak ještě další a další. Přes holé stromy propadal, ale na smrk se začal lepit. Pohled to byl krásný, jen to namalovat! A pak se ke sněžení přidal silný vítr. Foukal a foukal. Smrk stál sám a vypadal, jako by se bál. Větvě se na něm ohýbaly a nejednou... PRÁSK! Smrk se vyvrátil i s kořeny. Možná, že tomu pomohl i tesařík, který celý rok hlodal a hlodal. Zvířátka utekla a schovala se pod hromadu dřeva.

Některé šišky popadaly na zem i na břeh potoka. Jsou v nich semena. Teď musíme doufat, že nějaké semínko najde dobrou půdu, a až na jaře slunce prohřeje zem, semínko se probere, zakoření a vyroste nový smrk. Bude stejně krásný jako ten první. A my se budeme radovat.

Kvido Kryštof Klawe, 14 let

Povídání stromů

Milí čtenáři, zastavte se na chvíli, odložte své mobily, zklidněte svoji mysl a začtěte se do našeho vyprávění, vyprávění nás stromů.

Naše místo, kde rosteme, jste vy lidé nazvali už v roce 1919 Komenského sady. My stromy nevíme, kdo byl pan Komenský, asi to byl někdo důležitý, když jste po něm pojmenovali nejkrásnější park v Ostravě. Rozkládá se na břehu naší krásné řeky Ostravice. Ta je v zimě i v létě plná různé vodní havěti, jako kachen, labutí a podobně. Avšak náš domov začal vznikat již mnohem dříve, po povodních roku 1880. Tehdy se místu říkalo Městské sady. První větší úpravy parku započaly v roce 1907.

Dnes má náš domov rozlohu asi 30 hektarů a máme zde ještě dalších asi 3000 kamarádů stromů. Tohle všechno jsme slyšeli od paní průvodkyně, která provázela turisty pod našimi korunami. A od ní jsme se také dozvěděli něco o sobě. Paní průvodkyně pravila, že jsme čtyřřadá lipová alej. Takže my jsme lípy. Krásné české jméno nám lidé dali. Jsme dnes již statné několik metrů vysoké stromy s bohatou korunou.

V létě se pod naší korunovou klenbou prohánějí Ostravané na nějakých strojích, kterým říkají brusle, prkna, kolonožky, kola a kdoví jak ještě. Někteří si dokonce jen tak běhají sem a tam. Také pod námi procházejí lidé s malými dětmi nebo s kočárky. Všichni u nás hledají ochranu před letním žhnoucím sluncem.

V zimě zase v našich korunách odpočívají havrani při svých přeletech za potravou.

Zvláštní kapitolou jsou lidé, které přivádějí vyvenčit jejich pejskové. Tito lidé bývají velmi družní, rádi si mezi sebou vyměňují zkušenosti o tom, jak se o ně jejich pejsci starají. Pejskové také mají velkou radost ze vzájemných setkání. Jen ti pejskové, kteří mají špatně vychované páníčky, na jiné pejsky útočí.

My lípy tohle všechno pozorujeme ze své výšky a lidem jsme také užitečné. V době květů lidem voníme a ti si chodí k našim květům přivonět. Naše usušené květy obsahují více než 35 důležitých látek, jako jsou polysacharidy, uhlovo-díky, flavonoidy, třísloviny a mnoho dalších. Naše květy také milují včely, vytvoří z nich úžasný med. Květy jsou také součástí mnoha léčivých čajů. Spařené listy smíchané s vínem jsou výborným obkladem například při spáleninách.

Přes všechnu naši užitečnost pro zvířata i pro lidi, najdou se občas mezi lidmi takoví, kteří by nejraději stromy káceli. Takový osud málem potkal v minulosti i naši alej. Ostravané se však ukázali býti lidmi se zdravým rozumem a radnici tento záměr zadrželi.

Naše povídání je u konce. Proto vám, milí čtenáři, celá naše lipová alej přeje ještě hodně příjemně strávených chvil pod našimi korunami.

Natálie Paula Horáková, 12 let

Bříza Břízák

Žil byl kdysi moudrý strom. Jmenoval se Bříza Břízák a chodily za ním stromy z celého okolí pro radu. Dobrému stromu poradil dobře, ale lakomému a zlému poradil jen tak, jak uznal za vhodné.

Jednou za Břízákem přišel Dub Doubek. Byl to chudý hodný strom, kterému se věčně vysmívali. Když přišel k Břízákovi, hned se ho zeptal: „Milý pane Břízáku, prosím vás, poradte mi, co mám udělat, aby se mi ostatní stromy přestaly smát a začaly si mě vážit.“

Bříza Břízák se zamyslel a potom mu povídá: „Milý Doubku, běž zítra v poledne k památníku starosty a zakladatele města Dubu Dubovi. Tam kopej čtyři kořeny dolů a pak si vezmi, co tam nejdeš. Ale pamatuj, že bohatství není všechno.“

Doubek se zaradoval, poděkoval a utíkal, co mu kořeny stačily. Doma hned vletěl do postele a usnul.

Ráno šel k památníku zakladatele města Dřevořic, ve kterém Doubek žil. Tam kopal tak, jak mu Břízák poradil. Jak tak kopal, najednou narazil na něco tvrdého. Byla to truhlice! Doubek ji vytáhnul a očistil. Doma ji otevřel a našel v ní zlaté stromáky, stříbrné koruny a bronzové kořeny. Na trhu si za ně koupil jednoho koně, tři krávy, dvě kozy a dvě ovce a k tomu ještě jedno velké perníkové srdce a na něm bylo napsáno: Děkuji velice. Už asi víte, komu ho chtěl dát.

Sousedé se divili, kde vzal tolik peněz. A ten nejlakomější z nich, Buk Bukáč si umanol, že zjistí, jak k těm penězům přišel.

Tak za ním jednoho dne zašel a ptá se: „Milý Doubku, pověz mi, kde jsi k těm penězům přišel?“ A Doubek mu řekl, že mu poradil pan Bříza Břízák.

Když Bukáč odcházel, cestou si říkal: „To mu poradil ten starý amatér.“

Ráno se nasnídal a vydal se k Břízákovi. Když k němu došel, povídá: „Břízáku, řekni mi, kde najdu poklad se zlatými stromáky?“ A ještě dodal: „A nezdržuj!“

Břízák se zamyslel a potom povídá: „Jdi k vesnici U Tří stromů a tam kopej deset kořenů dolů.“

Bukáč ani nepoděkoval a už utíkal domů pro rýč. Potom šel k vesnici U Tří stromů a kopal tak, jak mu Břízák poradil. Našel tam truhlu, tu vzal a utíkal domů.

A víte, co v té truhlici našel? Našel tam základy slušného chování, český jazyk jedničku a pravopis první díl. Bukáč zařval, až to bylo po celé čtvrti slyšet.

Tak to byl další z povedených kousků Břízy Břízáka. A o tom kousku ještě dnes vyprávějí malým dětem ve školce.

Vojta Matuš, 10 let

Pohádka o stoletém dubu

Byl horký letní den a vše nasvědčovalo tomu, že každým okamžikem začne pořádně pršet. Silný vítr si pohrával s listy starého dubu, který už netrpělivě čekal na první kapky. Těšil se, až déšť zchladí jeho sluncem rozpálenou korunu. Miloval vzduch po dešti, který voní vodou, a tak krásně se dýchá.

Dokázal se těšit z maličkostí a z běžných věcí, protože byl sám. Stál uprostřed rozlehlého pole. Byl tak vysoký a silný, ale byl sám. Záviděl ostatním stromům, které viděl v dálce, jejich blízkost, jejich doteky větvemi při větru. Zoufale si přál společnost, ale nemohl s tím nic dělat, a tak se s tím naučil žít.

Konečně začalo pršet. Velké těžké kapky padaly na listy stromu a ten se jich nemohl nabažít. Bylo to pro něj pohlazení, které moc potřeboval. Kapky klouzaly po listech, větvích a mohutném zvrásněném kmeni až dolů na zem a ještě níž ke kořenům, které byly jeho druhou korunou. Sahaly skoro až na konec pole, až tam, kde začínal les. Chtěly se potkat s kořeny druhých stromů, proplést se s nimi, ale bylo to moc daleko, než aby to bylo možné.

Najednou ze země vyrazil malý zelený lísteček a ozval se tenoulinký hlásek: „Haló, starý dube, co mám dělat? Zrovna jsem se narodil.“

Starý dub se podíval dolů a užasl. Přímo vedle něj rostl nový život, jeho vlastní potomek – malý doubek.

Sova stromem

„Ale stromečku, nemusíš dělat nic, jen dýchej a pij, každým okamžikem budeš o něco větší a silnější.“ Starým dubem otřásla mohutná vlna radosti. Už není sám, má potomka a musí ho naučit tolik věcí.

„Víš, stromečku, jsem tu už dlouho, dlouhých sto let. Nebyl jsem pořád sám, byli jsme tu tři. Naproti mně stávala bříza a hned vedle ní osika. Bylo nám tu spolu hezky, pořád jsme se smáli. Často si sem chodily hrát děti z vedlejší vesnice. Když pak holky a kluci vyrostli, chodili sem večer po dvojicích a zažívali tu své první lásky i zklamání. Vyslechl jsem spoustu příběhů, veselých i smutných. To už je ale moc let. Ta vesnice už neexistuje. Vede místo ní nová dálnice a bříza s osikou překážely zemědělcům. Pole je prý důležitější než dva mladé stromy. Já jsem mohl zůstat jen díky svému stáří. Mám na kmenech cedulku, která mě chrání.“

Mladý dub pozorně poslouchal příběh svého otce a byl rád, že mu svým narozením způsobil takovou radost. Během jeho vyprávění přestalo pršet a krásný letní večer oživil zpěvem ptáků.

„Slyšíš, maličký? To jsou také moje děti. Hnízdí v mé koruně a vrací se sem rok co rok, generace za generací. Jednou to také poznáš. Teď ale spi, určitě jsi po svém prvním dni na světě unavený.“ Starý dub sklonil svou nejnižší větev a lehounce pohladil první malý lístek svého syna.

„Dobrou noc, tati, a ráno na shledanou.“

„Dobrou noc, synku, už se těším na zítřek a na dalších sto let s tebou.“

Vendula Compelová, 12 let

Byla jednou jedna mladá bílá sova, která se jmenovala Andrea. Žila v lese spolu s ostatními zvířaty a různými stromy. Na jednom z nich bydlela. Byla to krásná, vysoká jedle, nejvyšší v celém hlubokém lese.

Jednoho dne jí její nejlepší kamarád jezevec Miloš řekl tajné zaklínadlo, kterým lze celý les zahubit. Andrea byla přesvědčena, že zaklínadlo nikdy nepoužije. To se ale hodně mylila. Následující den totiž jezevec svou kamarádku Andreu nepěkně pomluvil a zesměšnil před všemi zvířaty v lese. Rozzlobená a hlavně smutná sova Andrea se proto rozhodla tajné zaklínadlo použít.

Jakmile zaklínadlo vyslovila, všechno živé v lese zemřelo, jediná sova Andrea přežila. Les najednou zmizel a Andrea zůstala sama, neměla přátele ani domov. Pozdě si uvědomila, že udělala velkou chybu. Najednou se před Andreou zjevil mocný bůh lesa. Celý les obnovil, ale Andreu potrestal. Proměnil ji ve starý ztrouchnivělý strom. A řekl: „Až si na tobě najdou nový domov tři zvířata, zbavím tě své kletby a vrátím ti podobu sovy.“

Z bílé sovy Andrey se stala stará ztrouchnivělá borovice. Měla málo větví, ale na kmenech spoustu dutin. Byla smutná, cítila se provinile a moc dobře si uvědomovala, jak moc všem okolo sebe ublížila. Najednou nemohla létat a pozorovat les z výšky. Chyběli jí všichni kamarádi, nemohla si s nikým povídat. Cítila se úplně sama. Postupně si uvědomovala, že se pomstila celému lesu a ne jenom jezevci. A taky pro jezevce to byl trest příliš přísný.

Andrea čekala dlouhé dva roky, než se na ní usadilo první zvíře. Byla to veverka Klára. Netrvalo dlouho a přistěhovalo se nové zvíře, datel Milan. Na poslední zvíře si musela Andrea v těle stromu dlouho počkat. Ale dočkala se. Jako třetí se ve staré borovici zabydlel chroust David.

Tak se Andrea dočkala vytouženého dne, kdy ji bůh lesa proměnil zpátky v sovu. Byla šťastím bez sebe. Měla zpět svůj domov, mohla létat, mohla si povídat s kamarády, mohla dělat vše, na co si vzpomenula.

Karolína Kozlová, 12 let

O zlé čarodějnici královně a statečném dubu

Bylo nebylo malé království, ve kterém žila zlá královna. Byla velmi mocná a její velkou slabinou byly stromy. Nesměly být v její blízkosti. Rozhodla se proto, že všechny stromy v okolí svého království nechá zmizet.

Zbyl jenom jeden jediný dub, mimo dosah království, který chtěl vrátit všechny stromy zpět. Ale nevěděl jak. Proto zavolał své kamarády skřítky a prosil je, aby mu opatřili kouzelnou orchidej, která ho na dvacet čtyři hodin promění v člověka, aby mohl zachránit všechny své kamarády.

Skřítki se vydali na cestu a zanedlouho byli zpátky i s kouzelnou orchidejí. Když jí potřeli kůru stromu, náhle se proměnil v člověka a spustilo se dvacet čtyři hodin jeho lidské podoby. Musel se skřítky vymyslet plán, jak přechytračit zlou královnu.

Zasadil před její zámek strom a posypal ho kouzelným práškem, aby rychle vyrostl. Když královna vyšla ven, uviděla velký strom, co se tyčil před jejím zámkem, náhle zmizela a její kouzlo také.

Všechny stromy se vrátily zpět do lesa a všechno nakonec dobře skončilo.

Antonie Frokaj, 12 let

Kouzelný strom (II.)

Byla jednou jedna lípa, která se jmenovala Lípěnka. Rostla na zahradě jedné rodiny. Byla ještě malá, když ji dovezli a zasadili na zahrádku před okno, aby na ni viděli.

Den za dnem ubíhal a bylo tady léto. Lípěnka už byla zase větší a každý den pod ní někdo sedával. Moc toužila

po tom, aby mohla mluvit.

Časně zrána se na její větvíčku posadil holub a povídá: „Lípěnko, jestli chceš začít mluvit, musí tě mít opravdu hodně rádo nějaké dítě.“

Lípěnka se pousmála a s jistotou si pomyslela: „Mne ale děti mají rády.“

Holub zavrtěl hlavou: „Kdepak, tyhle místní děti ne.“

Lípěnka se zarazila: „Vždyť pode mnou každý den sedí a svačí.“

Holub zase zavrtěl hlavou: „Kdepak, sedávají pod tebou jen proto, že je tu stín.“

O dva měsíce později děti vyběhly na zahradu a začaly křičet: „Jupí, jsou prázdniny! Přijede sestřenice!“

Když si se sestřenicí o prázdninách na zahradě hrály, jedno z dětí vytáhlo kapesní nožík a začalo řezat do stromu. Lípěnkou to moc bolelo. Ale sestřenice zlému dítěti nožík sebrala a zahodila jej.

Vtom začala Lípěnka mluvit a okřikla malého nezbedníka: „Co si to dovoluješ? Tak mě pořezat!“

Všichni zaujatě hleděli na Lípěnkou a sestřenice koktavě řekla: „Ty mluvíš. Jak to?“

„Časně zrána se na moji větvíčku posadil holub a ten povídal, že když mě nějaké dítě bude mít rádo, tak začnu mluvit. A ty mě máš opravdu ráda.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se sestřenice.

„Já jsem Lípěnka. A ty?“

„Já jsem Mája, těší mě.“

Lípěnka se zeptala: „Na jak dlouho tady budeš?“

„Na tři dny,“ řekla Mája s jistotou.

„Nemohla bych si s tebou povídat?“ zeptala se Lípěnka.

„Budu moc ráda,“ řekla Mája.

Tak si povídaly a povídaly až do večera. Na druhý den se Mája přišla za Lípěnkou znovu podívat. Musela se omluvit, že už bude muset odjet, protože jí zítra nejede domů žádný vlak.

Lípěnka se zeptala: „Přijedeš za mnou někdy, že ano?“

Mája slíbila, že o prázdninách určitě přijede. A tak se taky stalo. Poté se pravidelně navštěvovaly a Lípěnka byla moc ráda, že má kamarádku, která jí má velmi ráda.

Apolena Bednářová, 12 let

Vánoční Jakub

Těší mě, mé jméno je Jakub a žiju uprostřed lesa. Myslím, že jsem jabloň, protože kolem mě často pobíhají děti a dohadují se, kdo nasbíral větší jablko. Vůbec mi to nevadí, jsem moc rád za společnost a mám radost z toho, že mě děti mají rády. S ostatními stromy z lesa si totiž moc nerozumím, jsou strašlivě mrzuté z toho, že za mnou děti chodí rády a za nimi ne. Závídí mi, ale mně to nevadí, mám svoje děti, které mě mají rády a starají se o mě. Bohužel to platí jen v létě, na jaře a na podzim. V zimě jsem zapomenut, jen občas na mě pohlédne kolemjdoucí procházející lesem.

Jednoho obzvlášť zmrzlého dne, někdy během lidského svátku Vánoce, když jsem se strašlivě třásl, se mi ostatní stromy posmívaly. Ony jsou totiž Jehličnaté, a tak mají obleček i v zimě a neumrzou. Já opadám a teď jsem nahý, tak je mi strašlivá zima. Byl jsem z toho velice smutný a celý den jsem s nikým skoro nepromluvil. Byl to hrozný den, který jsem strávil smutněním.

Schylovalo se k noci a já už se pomalu chystal ke spánku, ostatní stromy už našťestí spalý, a tak jsem měl na chvíli odpočinek od jejich posměšků. Přemýšlel jsem, jak jsem se vlastně dostal doprostřed lesa, když tu žádný strom jako já není. Pomalu mě přemáhala únava. Trochu jsem zavrtěl větvemi a našel vhodnou polohu ke spánku, potom jsem ještě pohlédl na malou jeskyňku, která se nachází pár metrů ode mě. Vždycky mi připadala děsně zajímavá, protože z ní vyskakovala různá zvířata, nyní tam má, myslím, svou noru moc milá paní Liška.

Dnes mě ale udivilo, že z jeskyňky vycházelo zářivé světlo, které přímo bodalo do očí, následované kouzelnou hudbou, kterou jsem ještě neslyšel. Celé mě to moc lákalo, nemohl jsem se ale jít podívat, protože mě k zemi poutaly mé kořeny. Zkusil jsem za ně zatahat. Tahal jsem, tahal a náhle... Povedlo se mi je uvolnit! To se nikdy předtím nestalo a to už jsem to mockrát zkoušel. Nejistě jsem na ně zkoušel našlápnout, jako to dělají lidé. Podařilo se mi to! Chodil jsem! Mé kořeny se vytvarovaly do podoby lidských nohou.

Pomalou a opatrně jsem se vydal ke světlu, nakoukl jsem do jeskyně a spatřil místnost plnou světla. Udělal jsem ještě pár kroků a uviděl jsem malé děti, které u mě často sbíraly jablka. Teď ale vypadaly strašně smutně. Otočil jsem se a uviděl, že otvor do jeskyně, kterým jsem vešel, zmizel. Uvázl jsem tu.

Rozhodl jsem se zjistit, proč ty milé děti vypadají tak smutně. Známe je už dlouho a vždycky se zářivě smály. Věděl jsem, že my stromy nemůžeme mluvit s lidmi, ale rozhodl jsem se to zkusit. Předtím jsem taky nemohl chodit a přece jsem došel až sem. Zkusil jsem tedy promluvit. Nejdříve ze mě vzešlo jen pár skřeků, pak se mi ale konečně zázrakem povedlo vytvořit větu.

„Proč jste tak smutné, děti?“ zeptal jsem se a ony se na mě vyděšeně podívaly.

„Jsou Vánoce a my nemáme vánoční stromeček,“ řekly smutně. Bylo mi jich moc líto.

„A co je to ten vánoční stromeček?“ zeptal jsem se asi hloupě, protože děti na mě pohlédly ještě vyděšeněji než předtím.

„To je stromeček, který na Vánoce zdobíme a dáváme pod něj dárečky,“ odpověděl mi starší chlapeček.

„No, děti, já jsem Jakub a vím, že jste moc hodné. Co kdybych já byl váš vánoční stromeček?“ navrhl jsem jim. Děti se zasmály.

„Ty nemůžeš být vánoční stromeček, nejsi jehličnatý!“ Zašklebil jsem se.

„To přece nevádí, já vám totiž slibuju, že budu ten nejlepší vánoční stromeček, který kdy na světě byl!“ Děti se zamyslely a potom začaly nadšeně přikyvovat, že tedy souhlasí s tím, že budu jejich vánoční stromeček.

Byl jsem moc šťastný, děti popadly všechny ozdoby a vytvořily mi krásný barevný obleček. Celý jsem zářil, a když vyšla první hvězda, objevily se kolem mě dárky, které pak děti s radostí rozbalovaly. Užili jsme si spolu ty nejkrásnější Vánoce. Ještě nikdy jsem nebyl tak šťastný.

Když Vánoce skončily, strašlivě jsem se bál, že mě teď vyhodí, protože už jsem nebyl užitečný. Děti ale řekly, že by to nikdy neudělaly. Vzaly mě na zahradu, kam mě zasadily, a teď jim hlídám dům. Děti mě chodí navštěvovat a společně se těšíme na další Vánoce. Na zahradě to navíc není vůbec jako v lese, rostliny tady jsou hodné a moc dobře se s nimi povídá. A dokonce se mi zdá, že moje jablka jsou teď šťavnatější než kdy dříve.

Klára Žáková, 14 let

Vrba

My vrby jsou opadavé dvoudomé stromy nebo keře s mohutným kořenovým systémem. Samčí květy mají dvě až dvanáct tyčinek s volnými nebo částečně srostlými nitkami nesoucími prašníky. Naše květy opyluje hmyz, někdy navíc i vítr. Plody jsou tobolky otevírající se dvěma skrucujícími se chlopněmi. Obsahují velký počet (až 32) drobných, lysých semen opatřených chmýrem, která se dobře šíří na velké vzdálenosti.

A teď vám řeknu, co se mi stalo jednou večer... Když jsem byla ještě malý stromeček, jako ten, co teď roste vedle mě, šel parkem starosta města a říkal dřevorubci:

„Tehle strom půjde k zemi.“

Jenže místní farmář mě sadil, takže nechtěl, aby mě někdo pokácel. Proto sehnal jiný strom. Starosta se na mě ještě jednou podíval a řekl:

„Dobrá, když chceš...“

No, můj životní příběh zatím pokračuje, ale za můj život zaplatil svým jiný strom, protože neměl takového ochránce jako já. Staňte se i vy ochránci stromů.

Valérie Valasová, 10 let

O zlé bříze

Na školní zahradě roste hodně stromů, ale jenom jeden z nich je zlý, závistivý a lakomý. Je to bříza, která roste v rohu školního pozemku a jmenuje se Březka.

Myslela si o sobě, že je v zahradě nejkrásnější, ale nejkrásnějším stromem zahrady byla vrba. Březka vrbě záviděla a chtěla být hezčí, než je ona. I jabloně si šeptaly o tom, že nejkrásnější je vrba a že Březka je ze všech stromů nejlakomější a zlá. Proto také nemá v blízkosti žádné veverka ani ptáky, prostě žádná zvířata.

Březku to velmi rozzlobilo, a tak v noci, když všechny stromy spaly, s pomocí větru polámala vrbě její krásnou korunu. Ráno všechny stromy probudil pláč vrby. Ostatní stromy se divily, kdo jí to mohl udělat, a začaly vrbu ošetřovat. Březka z toho měla velkou radost, protože teď byla ze všech stromů nejkrásnější.

Další den se ale Březka rozhodla, že se půjde vrbě omluvit a přiznat se, že to udělala ona. Ale ostatním stromům přiznání a omluva nestačily, chtěly jí dát nějaký trest. Rozhodly se, že pověsí Březce na kmen ptačí budku a že ji bude nadosmrti držet.

Zpočátku Březka trpěla, ale brzy se do budky nastěhovali ptáčci. Také pavoukům a hmyzu Březka dovolila se k ní nastěhovat. Od té doby je moc hodná, ušlechtilá, laskavá a také velmi oblíbená. A s vrbou jsou nejlepší kamarádky.

Eliška Chlebková, 12 let

Sestra tří bratrů

Byla jednou jedna nádherná borovice. Stála na menším kopci nad řekou Javornička na zahradě školy Lichnov. Myslíím, že to bylo kolem roku 2000. Společně s ní tam stáli ještě její tři bratři.

Jednou v noci se mezi ně snesli dva skřítkové. Říkali si Herman a Norman. Vysvětlili stromům, že se na tomto místě objevují každých 500 let, protože zde mají uložený poklad, který si tu postupně vybírají.

„Je velmi hluboko,“ povídá Norman.

„Asi dva metry,“ připojil se Herman, který byl skoupý na slovo.

„Můžeme vám pomoci, jestli chcete,“ navrhli bratři.

Oba skřítkové souhlasili. Tak začali kopat. Nejdříve narazili na železný poklop, který otevřeli. Tam spatřili zlato, stříbro, drahé kameny a další cennosti. Oba skřítkové vzali své tašky a začali je plnit. Pak zase zavřeli poklop a začali zahazovat jámu. Když byli hotovi, všechny čtyři štědře obdarovali. Všichni byli nadmíru spokojeni.

„Bude se nám stýskat,“ rozloučili se skřítkci a odletěli.

Stromy se kochaly svými zlatými řetězy. Brzy se ale začaly projevovat u stromů první problémy. Jejich jehličí ztrácelo svou zelenou barvu. Borovice přišla i o několik větví. Stromy chřadly neznámou nemocí. Ani drahé kamení nepomohlo k vyléčení. Při dolování zlata skřítkci poškodili kořeny a do stromů se pak pustili škůdci. Tu nemoc překonala pouze borovice, sestra tří bratrů.

Martin Petr, 12 let

Tři bratři a jedna sestra

Na kraji Podbeskydské pahorkatiny je krásná zahrada s ještě krásnějšími stromy. Mezi ně patří i náš Smrk, Smrček, Smrčík a jejich sestra borovice Borka. Všichni čtyři se mají velmi rádi. Společně si povídají a spolu se i smějí.

Jednoho rána se Borka probudila a nevěřila vlastním očím. Její tři bratři zmizeli.

Nečekala ani chvíli a vyrazila své bratry hledat. Nejprve se vydala do Asie, ale tam její bratry mezi bambusy nikdo neviděl. Šla dál do Austrálie. Ani klokani tři bratry nespátřili. Borka se vrátila do Afriky, myslela si, že tady své bratry najde.

Mýlila se. Smutná Borka se ještě vydala hledat do amazonských deštných pralesů. Stromy jsou tu tak vysoké, že jim borovice sahala jen po kolena. Ale ani tam se nedověděla nic o svých bratrech. Smutně se vrátila domů.

Tam ji čekal dopis:

Milá Borko,

museli jsme odejít, protože jsme nakaženi zlou nemocí, která by mohla ohrozit tebe i ostatní stromy. Proto nás ani nehledej, nenajdeš nás!

S láskou Smrk, Smrček a Smrčík

Magdaléna Lukešová, 12 let

Jaro

Nastalo jaro. Borovice se pomalu probouzí ze zimního odpočinku, protahuje si své větve a kořeny. Opět po roce přilétají do jejích větví Drozd a Drozdice.

„Vítám vás srdečně z teplých krajin, jakpak jste se tam měli?“

A paní Drozdice začala vyprávět, jak letěli několik týdnů až z daleké Afriky, kde je stále teplo, kde žijí různé cizokrajní ptáci a živočichové, a také, jak viděli moře ...

„Ach, moře!“ posteskl si pan Drozd. „To je tak úžasné, vlny šplouchají, plavou v něm nádherné ryby, také obrovské velryby a žraloci - ti jsou ale nebezpeční, mají ostré zuby,“ dodal.

„A proč se vlastně vracíte vždy zpátky, když je tam tak dobře a teplo?“ zeptala se Borovice.

„Protože tady je náš domov a těšíme se na všechny naše kamarády. Pamatujete, jak to bylo vloni?“ odpověděla Drozdice.

Byl to jeden obyčejný příběh, příběh školní zahrady, kde rostla spousta stromů jehličnatých i listnatých. Všechny stromy měly rády zvířátka i ptáčky, kteří na nich každé ráno zpívali. Jen jeden strom byl pyšný a protivný. Byla to stará Borovice. Každé ráno na ptáčky křičela a nikdy jim nedovolila si udělat na ní hnízdo.

Až jednou ráno se probudila celá malátná a unavená a celé tělo ji šimralo. Letěl kolem Drozd s Drozdicí a všimli si, jak Borovice naříká.

„To budete potřebovat doktora!“ řekla Drozdice.

„Ale, žádného nepotřebuju, vylóčím se z toho sama!“ odpověděla Borovice.

„No jak myslíte, ale aby už nebylo pozdě,“ mínil Drozd.

Celý den úporně svítilo sluníčko a Borovici pálilo úplně všechno. Drozdům jí bylo moc líto, nosili jí v zobáčcích vodu, aby ji ochladili, ale už byla moc nemocná. Drozdice proto letěla pro pana doktora.

„Pane Datle, pane Datle, honem pospěšte, staré Borovici je zle!“

Datel pospíchal a letěl rychlostí blesku. Prohlédl Borovici celý kmen i větve a našel spoustu červíků a brouků. Ťukal a ťukal, až všechny nezvané návštěvníky vyťukal a starou Borovici tím vyléčil.

„Děkuji vám, Drozdíci, zachránili jste mě. Budu ráda, pokud si ode dneška na mně budete stavět hnízdo a každé ráno mi zazpíváte písničku.“

A od těch dob už nebyla zlá a pyšná. Také v zahradě ráno vítala všechny ptáčky a zvláště její kamarády Drozdy. Ti si na ní udělali hnízdo a na jaře se jim narodila malá Drozdčata. Borovice jim je často hlídala a hrála si s nimi.

Když nastal podzim, odletěli Drozdi do teplých krajín a to bylo borovici moc smutno. Uchýlila se k zimnímu spánku a už se těšila na jaro, na staré kamarády, nová mláďátka a na celou krásnou školní zahradu.

Tereza Šulganová, 12 let

Velikonoční pohádka o vrbě

Byla jednou jedna vrba. Byla velmi stará a mrzutá, protože z ní každý rok na Velikonoce kluci řezali proutí na výrobu pomlázek. A protože nikdy nepustila žádné zvířátko do své dutiny, nikdo ji neměl rád.

Jednoho větrného dne k ní přihopkal králik Karlík.

„Vrbičko! Že by se v tvé dutině našlo místečko? Pro jednoho malého králíčka. Prosím! Když mne neschováš, asi ulitnu! Už teď mám rozčuchaný kožíšek!“

Jenže vrba Karlíka nepustila. Zatarasila mu vchod svým hustým proutím. Králik Karlík tam ještě chvíli stál, než ho odfoukl vítr. Vrba neprojevila ani trochu lítosti.

Za týden přiběhli kluci a skoro celou vrbu ořezali. O dva týdny později přicupital ježek. Ptal se vrby, zda se může ubytovat v její dutině. Vrba sice nechtěla, ale chybělo jí proutí, tak se nemohla ubránit. Ježek Řehoř vrbě poděkoval a hned se v dutině vrby ubytoval. Když si dutinu vystlal a nastěhoval tam své zásoby, dodal:

„Vrbo, nebuď nabručená, já ti tu budu dělat společnost. A za odměnu ode mne ještě dostaneš dárek!“

Za půl roku se vrba ježka na dárek zeptala. Ale ten jí řekl:

„Dárek dostaneš, až přijde ten pravý čas!“

Vrba z toho nebyla moudrá, ale o dárek stála, tak ještě nějaký čas si na něj počká.

Další rok o Velikonocích šli kluci zase k vrbě pro proutí, jenže jakmile jeden z nich uřezal první proutek, ozvalo se funění a dunění. Samozřejmě, že ty zvuky dělal ježek ukrytý ve vrbě, ale to kluci nevěděli. Polekali se, že ve vrbě je vodník, a utekli rychle pryč. Nikdy se tam už neodvážili vrátit.

Tak vrba dostala od ježka ten nejlepší dárek.

Viktorie Mikesková, 12 let

Smrk z budoucnosti

Píše se rok 2552. Vypukla další hvězdná válka. Probíhala krutě a neumírali jenom lidé, ale i stromy. Postupně se stromy vyhlazovaly z povrchu zemského. Zbýl už jen jeden jediný. Byl to strom profesora Filuty Velkého.

Chtěl zachránit tento strom, a tak si i zároveň vyzkoušet svůj stroj času. Dlouho zkoumal v utajení, protože kdyby se na to přišlo, nedopadlo by to nejlíp.

Jednou, když Filuta pracoval, měl velké podezření, že ho někdo sleduje. Neustále chodil po podzemní skrýši a ohlížel se za sebe. Byl strašně vyděšený a nervózní. Náhle viděl stín. Ohlédl se a uviděl, jak někdo stojí u stroje času a prohlíží si ho. Filuta neváhal a začal po neznámém řvát:

„Tady není nic k vidění, okamžitě odejděte!“

Pachatel zbystřil a začal prchat. Filuta se zamyslel: to nám tu ještě scházelo, teď mě najdou a bude konec. Proto začal jednat.

Dokončil svůj stroj, jak nejrychleji mohl. Už se chystal na zkušební test a vtom ho něco vyrušilo. Byli to vojáci. Profesor neváhal spustit stroj a schoval se za strom. Po Filutovi začali střílet, jenže strom všechny kulky zastavoval. Začalo odpočítávání 3, 2, 1, 0.

A náhle se rozletěly jiskry a strom s profesorem byl pryč. Ocitli se v roce 2014 na školní zahradě v Lichnově. Profesor zmizel, ale strom tu začal růst. Ještě dnes na něm můžeme vidět jizvy po kulkách. Ale ty jizvy strom přijal jako čest za záchranu člověka a ani se je nesnaží zatáhnout. Naše škola je pyšná na tento strom.

František Jurek, 12 let

O Jehličce

U jedné základní školy v malé vesnici stála mladá borovice, kterou si žáci 6. třídy pojmenovali Jehlička. Stála na zahradě osaměle a ostatní stromy, které rostly kolem, se s ní vůbec nebavily. Borovice byla docela obyčejná a dalo by se říct, že na ní nebylo nic zajímavého. Možná proto se s ní ostatní stromy nebavily.

Jednoho dne si děti vyrobily budku ze smrkového dřeva a umístily ji na tu borovici. Jehlička se potěšila, že na ni přece jen někdo myslí a není všem lhostejná. Na svou budku byla moc pyšná. Každému ptáčkovi, co letěl kolem, Jehlička nabízela svou krásnou novou budku k bydlení. Ale nikdo se k ní nechtěl nastěhovat, jelikož ptáčci už měli svá vlastní hnízda na okolních stromech.

Jednoho dne se na Jehličku konečně usmálo štěstí. Hopsala kolem rezavá veverka Terka a velmi se jí nová budka zalíbila. Rozhodla se, že se do ní nastěhuje. Potřebovala totiž vhodné místo, kam by vyvedla svá veverčátka, která se měla již každým dnem narodit. Nanosila si do budky mech, listí a trávu, aby jejím mláďátkům nebyla zima.

Za pár dní se jí narodila 4 roztomilá bezbranná veverčí miminka. Veverka Terka se o ně dobře starala, a proto veverky rostly jako z vody. Ve větvích borovice skotačily a pořádaly různé závody ve skoku i v běhu.

Jehlička byla konečně spokojená, že není osamělá a že je u ní díky veverčátkům veselo. Také děti se začaly těšit do školy, protože o každé volné přestávce pozorovaly hrátky malých veverek.

A od té doby je borovice vyhlášena nejoblíbenějším stromem školní zahrady.

Nela Zahradníková, 12 let

O borovici

Na jedné zahradě rostla jednou jedna borovice. Byla pyšná a zlá, a tak nakonec ztratila i svou nejlepší kamarádku. Ale borovici to bylo jedno. Bavila se jen s těmi, kteří byli pyšní a zlí podobně jako ona. Když však borovici nastaly problémy, nikdo jí nepomohl, protože všichni ti, kteří se s ní bavili, byli stejní jako ona sama. Pyšní a zlí.

Její bývalá kamarádka to všechno věděla, snažila se pomoci a problém vyřešit. Ale jak?

Jednou se na zahradě k borovici přiblížila kočka, která chtěla ulovit malého ptáčka, co letěl těsně nad zemí a kočky si nevšiml. Kočka najednou po ptáčkovi skočila, ale ten stačil uskočit, a tak mu kočka poranila jen kousek křídla. Ale letět dál už pták nemohl. Kočka se k němu pomalu plížila a chystala se znovu zaútočit.

Ptáček byl jen kousek od borovice. Ta ho najednou a rychle zvedla svými větvemi nahoru. Kočka se chystala po borovici vyšplhat, ale najednou se lekla a utekla. Nedaleko stromu se totiž objevil velký pes, který hlasitě zaštěkal.

Všechny stromy v zahradě to viděly a nevěřily, co právě zažily. Nevěřily, že by zrovna ona borovice někoho zachránila a přitom riskovala kočičí poškrábání. Ptáček, až na zraněné křídlo, byl v pořádku. Zanedlouho se uzdravil a borovici poděkoval. Od té doby se často k borovici vrací.

A kamarádi pochopili, že i zlá a pyšná bytost se může změnit na hodnou a milou.

Tereza Jalůvková, 12 let

Jablko moudrosti

Byl jednou jeden chlapec, který se jmenoval Ignác. Pocházel z chudé rodiny a nebyl chytrý. Bylo to právě naopak, byl hloupý. A k tomu ho ještě vyhodili ze školy. Každý den seděl na větvi jabloně, odkud pozoroval děti, co se právě učí.

Jednoho krásného dne na něho spadlo jablko moudrosti, které roste jednou za sto let. Ignác ho snědl a usnul. Probudili ho žáci, kteří šli zrovna ze školy. I Ignác šel domů a tam si dokázal přečíst noviny.

Druhý den se šel do školy zeptat, jestli by se nemohl vrátit zpátky. Ve škole ho přijali, ale už po pár týdnech zjistili, že by mohl jít přímo na vysokou školu. Tak začal Ignác studovat a byl šťastný.

Vtom se probudil pod stromem a zjistil, že to byl pouhopouhý sen. Pochopil, že musí pravidelně chodit do školy a začít se učit.

Za pár let se Ignác stal inženýrem, a to díky jedné školní jabloni.

Tomáš Peiger, 12 let

Smrk stříbrný

Pavel, Jirka a Vojta dobře znali školní zahradu, na které roste velký starý smrk, vedle něho další dva smrky a jedna borovice. Kluci si řekli, že sem večer zajdou a začnou si v koruně smrku stavět skrýš. Večer se tam opravdu všichni tři sešli. A scházeli se takovou dobu, až skrýš postavili a začali si v ní hrát.

Ale posledních pár dnů se zábava trochu zvrtila. Když přicházeli ke své skrýši, šlapali po záhonech s muškátý, neopatrně lezli po stromu, až kůra a jehličí litaly. Některé větve ulomili, ale zamaskovali to tak, že to nebylo na první pohled znát.

Smrkům se to ale vůbec nelíbilo. Domluvily se, že budou uhýbat větvemi, aby to kluci neměli tak snadné, když po nich polezou. Také vysunovaly ze země kořeny, aby kluci ve tmě zakopávali. Další dny to smrkům vycházelo a kluci zakopávali a padali jako švestky.

Jednoho večera se kluci rozhodli udělat si z větví smrku oheň. Ale to neměli dělat. Malý ohýnek se rozrostl ve velký požár. Ohrožen byl starý velký smrk, další dva vedle i borovice.

Kluci ve strachu ze školní zahrady utekli a hrozně se báli. Pak ale Pavel dostal nápad a zavolal hasiče. Ti požár uhasili a kluky pochválili jako hrdiny! Kluci jim totiž řekli, že šli jen tak kolem a viděli oheň. Vyšetřováním se ale zjistilo, že požár zapálil někdo úmyslně.

Pak se opět přihlásili naši tři kamarádi, kteří uklidili místo po požáru, koupili a vysadili nové stromky, o které se i pečlivě starali. Možná je trápilo svědomí, ale nikomu nic neřekli. Tak vyrostl na školní zahradě i náš smrk stříbrný.

A co Pavel, Jirka a Vojta? Ti byli ještě dlouho považováni za hrdiny. Ale nebyli to spíš uličníci..?

Jakub Dobečka, 12 let

Otázky pro bystré čtenáře a ještě bystřejší pozorovatele přírody

- 1) Jak se jmenuje náš národní strom?
- 2) Které stromy, o nichž se vypráví v této knížce, nemají v naší přírodě přirozený výskyt?
- 3) Víš, co dělali hrdinové Jindrova příspěvku Pohádkový strom, jestliže prováděli fotosyntézu?
- 4) Šišky kterého jehličnanu rostou směrem nahoru?
- 5) Jaké může mít člověk důvody k pokácení stromu? Souhlasíte se všemi?
- 6) Komu slouží stromy jako útočiště nebo domov?
- 7) Poznali jste už na vlastní kůži léčivou sílu stromů? Jak konkrétně?
- 8) Jak se dá zužitkovat pokácený strom?
- 9) Jakým způsobem lidé značí stromy, které čeká kácení?
- 10) U kterého stromu můžete v zimě vidět v koruně neopadané suché listy? Víte také, kdy o ně přichází?
- 11) Víte, jaké škody umí napáchat kůrovec?
- 12) Vyjmenujte plody stromů, na kterých si v zimě pochutnává lesní zvěř. Pomáháte také s jejich sběrem?
- 13) Které druhy stromků si nejčastěji zdobíme doma o Vánocích? Mohla by jako vánoční stromeček posloužit třeba jabloň, jak se píše v Klárčině příběhu Vánoční Jakub?
- 14) Víte, kde ve vašem okolí stojí nejbližší památný strom? Znáte jeho rodové jméno?
- 15) Adélce se v Zimním kabátku od dubu podařilo šikovně charakterizovat cizí pojem, se kterým často pracují přírodovědci, a to je biodiverzita. Najdete v závěru jejího vyprávění větu, která podstatu biodiverzity vystihuje?
- 16) Proč asi vzniklo úsloví být starý jako dub?
- 17) Který druh stromu je nejmohutnější na Zemi?
- 18) Co pro dřevinu znamená, roste-li na jejích větvích jmelí?
- 19) Ke kterému stromu vás přirovnají, pokud se budete třást (např. zimou)? Proč právě k němu?
- 20) Víte, které druhy stromů patří mezi medonosné rostliny?
- 21) Jak se nazývá sladká šťáva, kterou zjara roní např. bříza nebo javor?

Moravskoslezský kraj
Krajský úřad

28. října 117, 702 18 Ostrava
e-mail: posta@msk.cz
www.msk.cz

Realizace a design: Boris Holub

ISBN 978-80-7576-019-7